

Βασίλης Βαλσάμης (αναρχικός σύντροφος)

-Ταυτοποίηση μάρτυρα-

Σε κάθε ιστορική συγκυρία, η εκάστοτε εξουσία στιγματίζει τους αντιπάλους της. Στηλιτεύει τον αντικαθεστωτικό εσωτερικό εχθρό. Υπήρξε ανέκαθεν απαραίτητη για το σύστημα η αποπολιτικοποίηση και η εγκληματοποίηση των κοινωνικών αγωνιστών ως βασικό προηγούμενο, ως προϋπόθεση για την ποινική τους μεταχείριση.

Σε κάθε περίπτωση, η εφαρμογή της προειλημμένης ετυμηγορίας απαιτούσε, ως προηγούμενο, την αποκοπή των επαναστατικών εγχειρημάτων από τις πολιτικές και κοινωνικές αιτίες.

Διαστρεβλώνοντας έτσι το πολιτικό τους περιεχόμενο, τον χαρακτήρα και τα κίνητρά τους.

Για αυτό και εσείς από την πλευρά σας απ' ό,τι ακούτε μέσα σε αυτήν την αίθουσα θα επιζητήσετε τη νομική μετάφραση των πραγμάτων. Και αυτό είναι λογικό υπό την έννοια του αναμενόμενου..

Αυτό συνέβαινε πάντα για αυτό θα ήθελα να δώσω κάποια ιστορικά παραδείγματα, συμπυκνωμένα εν συντομία.

Λίγο πριν την αυγή του 19ου αιώνα το 1780 αναπτύσσεται στη Γη της Ουρουγουάης το απελευθερωτικό κίνημα, με το όνομα Τουπαμάρος. Αναπτύσσεται ένας ιδιότυπος πόλεμος, θα μπορούσαμε να πούμε ένας κλεφτοπόλεμος, σπερματικά η τέχνη του ανταρτοπόλεμου. Έχουμε περιγραφές για έφιππες καταδρομικές επιθέσεις, που στηρίζονται στον αιφνιδιασμό, οι οποίες χτυπάνε την οπισθοφυλακή στους στρατώνες του σπανιόλικου ζυγού. Μια κομβική δράση, μεταξύ άλλων, αποτέλεσε η απαγωγή του Αρριάγα, ενός αιμοβόρου δυνάστη, αντιπροσώπου της ισπανικής εξουσίας, και η δημόσια εκτέλεσή του σε κεντρική πλατεία. Μετά από αυτήν την πράξη υπήρξε ένας λαϊκός ξεσηκωμός.. Ενέπνευσε αυτή η πράξη.

Έχουμε δηλαδή ένα κοινωνικοπολιτικό φαινόμενο (του τυραννοκτόνου), που έχουμε αναφορές σε όλη την ιστορία, που μπορούμε να το εντοπίσουμε ακόμα και στην αρχαιοελληνική μυθολογία, με τον Κρόνο και τα λοιπά.

Το όνομα των Τουπαμάρος, τα επόμενα χρόνια, θα αποτελέσει βρισιά, ένα χλευασμό, ένα υποτιμητικό χαρακτηρισμό που προσέδιδαν οι Ισπανοί αποικιοκράτες προς τους επαναστάτες της Ουρουγουάης.

Έπειτα από λίγα χρόνια το 1815, αυτή η ειρωνεία θα τους κάτσει στο στομάχι, έχουμε ένα δεύτερο κύκλο κοινωνικού ξεσηκωμού. Οι άνθρωποι ξαναβγαίνουν στο δρόμο της φωτιάς.

Τα επόμενα χρόνια, μάλλον μετά από αρκετά χρόνια, στην 10ετία του 1960, το όνομα τους θα υιοθετήσουν οι απόγονοι τους και έχουμε το αντάρτικο πόλης των Τουπαμάρος που έλαβε χώρα στο Μοντεβιδέο, μέσα σε συνθήκες οικονομικής κρίσης και ενάντια στην τότε δικτατορία.

Αυτό το αντάρτικο ενέπνευσε το αντάρτικο πόλης που αναπτύχθηκε στην Ευρώπη τα αμέσως επόμενα χρόνια. Ενέπνευσε από την RAF, τις Ερυθρές Ταξιαρχίες... μέχρι και την 17Ν.

Δηλαδή, εν πάση περιπτώσει ο στιγματισμός και η υπονόμηση του ονόματος των Τουπαμάρος δεν έπιασε και τόσο τόπο. Το αντίθετο μάλιστα.

Αλλά ας έρθουμε τώρα λίγο στα εγχώρια.

Έπειτα από την κοινωνική ταξική επανάσταση το 1821, κατά την προσπάθεια συγκρότησης του ελληνικού έθνους-κράτους, η τότε εγκληματική συμμορία που κατέλαβε την εξουσία -που αντικατέστησε την προηγούμενη εξουσία, στιγματίζει τους κοινωνικούς αγωνιστές που πολέμησαν την οθωμανοκρατία αλλά και τους ντόπιους φορο-ληστές κοτζαμπάσηδες ...ως Ληστοσυμμορίες.

Υπάρχουν καταγραφές όπου ο λαός θεωρούσε το ζυγό της ιθαγενούς τυραννίας πολύ πιο δυσβάσταχτο από αυτόν της οθωμανοκρατίας. Τα επόμενα χρόνια λαμβάνουν χώρα δεκάδες κοινωνικές εξεγέρσεις, ίσως η πιο γνωστή κατά το 1834 επί Όθωνος. Έχουμε πάλι μια βία από την πλευρά του κράτους αυτή τη φορά κατά την βίαιη προσάρτηση αυτόνομων αυτοδιοικουμένων κοινοτήτων – κι εν πάση περιπτώσει μέσα σε μία 'απελευθερωμένη' κατά τα άλλα εποχή ο χαρακτηρισμός του Ληστοσυμμορίτη παραμένει.

Σε αυτό το προσωνύμιο αναφέρεται και ο Άρης Βελουχιώτης στον ιστορικό του λόγο στη Λαμία, όπου το προσέδιδε η μαύρη αντίδραση στο απελευθερωτικό μέτωπο, στο Ε.Α.Μ.

Τότε και κατά το '46-'49 στον δεύτερο κύκλο του εμφύλιου πολέμου από τον Δημοκρατικό Στρατό, ήταν που που αναφερόντουσαν διάφορα χαρακτηριστικά, όπως οι Ληστοσυμμορίτες που συνεχίζονταν, όπως ΕΑΜοβούλγαροι, όπως ξένοι πράκτορες και με αυτά χαρακτήριζαν όσους πολέμησαν τους μοναρχοφασίστες, τα γερμανικά και αγγλικά κατοχικά στρατεύματα.

Αυτοί οι χαρακτηρισμοί κατά κάποιο τρόπο υπάρχουν ακόμα και σήμερα. Και σήμερα τα ίδια λένε κάποιοι κάτοικοι της βουλής.

Να δώσω ένα επί πλέον παράδειγμα ,μια παρένθεση, λίγο εμβόλιμο βέβαια, δεν έχει και τόση σημασία. Πριν από ενάμιση , μήνα έναν σύντροφό μας, τον Γ. Δημητράκη, τον απήγαγν σχεδόν, με την δικαιολογία της εξακρίβωσης στοιχείων, από ένα καφενείο, τον πήγαν δυο στενά πιο πέρα κάτι ... άνθρωποι ας πούμε, της ομάδας ΔΕΛΤΑ. Τον τραμπούκισαν και άρχισαν και του λέγανε μέσα σε όλο το σχετικό υβρεολόγιο, σχετικά με τον Γράμμο και το Βίτσι και “ότι σας έκαναν τότε, τα ίδια θα σας κάνουμε “και τα λοιπά. Μέσα σε αυτήν την εποχή δηλαδή, έχει αρχίσει και φαίνεται ότι πολιτικοποιούνται μέχρι και αυτοί οι ... ας πούμε, άνθρωποι.

Εδώ πέρα τώρα σε σχέση με τα προηγούμενα προκύπτουν κάποια ερωτήματα όπως : Πόσοι σύρθηκαν έκτοτε στα ξερονήσια , με την κατηγορία του ιδιώνυμου και την κατηγορία της κομμουνιστικής απειλής;

Πόσοι βασανίστηκαν στα μπουντρούμια της Δημοκρατίας;

Πώς μπορούμε να θεωρήσουμε πλέον ότι θα σβηστεί από την ιστορική μνήμη το αιματοκύλισμα. Και ποιός μπορεί να πει ότι τελειώσαμε, ότι τώρα υπάρχει ταξική ειρήνη;

Αλλά ας έρθουμε στην σύγχρονη σχετικά ιστορία με την 7ετία της στρατιωτικής χούντας όπου είναι γνωστά όλα τα κοσμητικά επίθετα που όπλιζαν το μένος των ΕΣΑντζήδων.

Αν πλέον για τις σκοπιμότητες του προσωπείου του μεταπολιτευτικού κοινοβουλίου η αντιστασιακή δράση επί της 7ετίας αναγνωρίστηκε ως πολιτική, αυτό δεν μπορεί να διαγράψει από την ιστορική μνήμη τον λόγο που είχαν τότε οι συνταγματάρχες που ισχυρίζονταν ότι έχουνε Δημοκρατία. Με την επισήμανση ότι εκείνον τον καιρό υπήρχαν και άτομα, πρώην πρωθυπουργός και νυν βουλευτές, που ήταν και βομβιστές. Έχουμε την γνωστή περίπτωση που έχει ακουστεί για τον Σημίτη, έχουμε την περίπτωση ενός ακαδημαϊκού, του Σάκη Καραγιωργα που του είχε σκάσει η βόμβα στα χέρια και που στην απολογία του μίλησε και προέτρεπε τους μαθητές του προς την ένοπλη πάλη. Υπάρχουν ποικίλες αναφορές και προφανώς διαφορετικής ιδεολογικής καταγωγής.

Περνάμε λοιπόν μετά στην μεταπολίτευση, την περίφημη μεταπολίτευση, όπου τελείωσε η χούντα με βάση τα λεγόμενα της εξουσίας, εισαγόμενη κάτω από το δίλημμα *Καραμανλής ή Τανκς*, πριν ανδρωθούν οι σοσιαλφασίστες του ΠΑΣΟΚ με την ρητορική του λαοπλάνου ηγέτη τους και ομολογουμένως με την αφομοίωση ενός μέρους των αντιστάσεων. Εκείνη την εποχή είναι αποκαλυπτική, ιστορικής καταγραφής η ανάληψη ευθύνης από την Ε.Ο. 17Ν (το '76) κατά την εκτέλεση του αρχιβασανιστή Μάλλιου, όπου περιγράφονται τα κοινωνικά και πολιτικά τεκταινόμενα της εποχής, όπου περιγράφουν την εποχή, τις διώξεις που συνεχίζονταν και τις απαγορεύσεις, όπου μιλάνε για το κοινωνικό αίτημα για αποφασιστικοποίηση του καθεστώτος, το οποίο και δεν δικαιώθηκε.

Όπου μιλάνε στο δια ταύτα για την -κοινοβουλευτική βιτρίνα και την φασιστική ουσία-.

Ενδεικτικό επίσης για αυτά τα 40 τελευταία χρόνια είναι το σύνθημα του αναρχικού κινήματος που υιοθετήθηκε από τους διαδηλωτές του συντάγματος τελευταία όπως είδαμε, ότι - η χούντα δεν τελείωσε το '73-.

Και ενδεικτικό φυσικά είναι επίσης και οι νεκροί αυτής της περιόδου, που δεν θα μπορούσαμε να ξεχάσουμε : Κιούμη, Κανελοπούλου, Κασίμη, Καλτεζά, Πρέκα, Τσουτσουβή, Μαρίνο, τον 15χρονο Γρηγορόπουλο και τον Λάμπρο Φούντα τον σύντροφό μας, αναρχικό και μέλος του Επαναστατικού Αγώνα, και ιδίως τον τελευταίο δεν πρόκειται να τον ξεχάσουμε ποτέ. Έχει χαράξει την γενιά μας.

Έντεκα χρόνια τώρα από την 11η Σεπτεμβρίου 2001 η μύχια ρητορική της εξουσίας για την αποπολιτικοποίηση και εγκληματοποίηση των κοινωνικών αγωνιστών, για την “ειδική” μεταχείριση των πολιτικών κρατουμένων, των αιχμαλώτων πολέμου με σκοπό το διπλοσφράγισμά τους στα υπόγεια μπουντρούμια.. παραμένει ίδια.

Έντεκα χρόνια τώρα είχαμε την καθολική υποταγή των κρατών στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας, είχαμε την σταδιακή μετάπλαση του νόμου περί εγκλήματος σε αντιτρομοκρατικό νόμο, είχαμε την επιτηδευμένη γενίκευση της κατηγορίας κι έχουμε πλέον το έξυπνο προσωνόμιο του τρομοκράτη.

Συμπερασματικά όλων αυτών και κάθε ιστορικής αναδρομής σε κάθε εποχή: Ότι οι κυβερνητικές συμμορίες είναι πιστοί εντολοδόχοι της πλουτοκρατίας.

Το συμπέρασμα για το στρατόπεδο των καταπιεσμένων των από τα κάτω, για το ανυπότακτο προλεταριάτο, για την τάξη δι' εαυτήν είναι :

- Κάποτε Αντάρτες , Πάντοτε Αντάρτες -

Έχουμε λοιπόν ως διαχρονικά κατοχυρωμένο το εξής παράδοξο : όταν η βία κατάγεται από το κράτος - που θέλει να διαθέτει το μονοπώλιό της , με όλες άμεσες και έμμεσες εκφράσεις σε καθημερινό επίπεδο και στρέφεται εναντίον των από τα κάτω, των καταπιεσμένων, και καταστέλλει και τιμωρεί το ανυπότακτο προλεταριάτο – η βία , είναι νόμιμη.

Ότι είναι νόμιμο είναι και ηθικό είναι και λογικό, είναι και άμεμπτο ;

Όταν η βία απεναντίας, κατάγεται από τα κάτω και στρέφεται εναντίον του συστήματος, όταν η βία προέρχεται από αυτούς που τους ληστεύουν καθημερινά, που δέχονται καθημερινά την αστυνομοκρατία, και επιτιθέμενοι διαρρηγνύουν το κρατικό μονοπώλιο της και διαρρηγνύουν συνάμα το άπρωτο προσωπίο της εξουσίας - η βία αυτή τότε είναι το επαχθέστερο όλων των εγκλημάτων και λέγεται τρομοκρατία.

Υπάρχει μια ρήση σχετικά που λέει ότι «ο θρόνος του άρχοντα των σημασιών στέκεται πιο πάνω από τον θρόνο του άρχοντα της βίας»

Έχουμε λοιπόν την εξουσία των νοημάτων, την εξουσία των σημασιών. Η εξουσία θέλει να ορίζει τα νοήματα, την σημασία των εννοιών. Το κράτος θέλει να είναι το υποκείμενο και η κοινωνία το αντικείμενο... Αλλά δεν τα καταφέρνει...Και αυτό γιατί είναι αυταπόδεικτο πλέον της επαναστατικής ιστορικής συνέχειας, η εγγενής ανάγκη του ανθρώπου για αυτοπροσδιορισμό, για χειραφέτηση, η ανάγκη του ανθρώπου για την διαρκή αναζήτηση της ελευθερίας του. Κι αν μπορεί εκδικούμενο το κράτος να τιμωρήσει τα σώματα, με διώξεις ή καταδικάζοντάς τα σε εγκλεισμό, αυτό δεν σημαίνει ότι μπορεί να το κάνει και στις συνειδήσεις.

Η Κ. Γώγου σε ένα στίχο της, σε ένα ποίημα βασικά, αναφέρεται ρωτώντας : «Τι είναι η τρομοκρατία; Τρομοκρατία που σημαίνει εξουσιάζω δια της βίας, δια του τρόμου» και μετά συνεχίζει και λέει «και (η λέξη) τρομοκράτης τι θέλει να πει; Δεν ζητάω την απάντηση από αυτούς που την επινόησαν αλλά από τους λαχανιασμένους».

Να ζητήσουμε λοιπόν την απάντηση: από τα θύματα και τους ανάπηρους πολέμου της νατοϊκής συμμαχίας για την εγκαθίδρυση της δημοκρατίας.

Να ζητήσουμε την απάντηση: στις βομβαρδισμένες πόλεις της καπιταλιστικής περιφέρειας, στην σιωπή πίσω από το τείχος της Παλαιστίνης - το έθνος τρομοκράτη, στο εκδημοκρατισμένο Ιράκ, στις φυτείες παπαρούνας στο Αφγανιστάν (όπου μετά τον πόλεμο του 2001 κατά της τρομοκρατίας αυξήθηκε και η παραγωγή κατακόρυφα), να ζητήσουμε την απάντηση στο κοβάλτιο και στα διαμάντια του Κονγκό, στους πρόσφατους νεκρούς μεταλλωρύχους απεργούς στην Ν. Αφρική (πριν από λίγο καιρό θα ακούσατε που διαδήλωναν και τους “γαζώσανε”) , την απάντηση να μας δώσουν στα σύνορα νεκροταφεία του Μεξικού, οι άνθρωποι που προσπαθούν να φύγουν, να μεταναστεύσουν και τους γαζώνουν και εκεί πίσω από τα πλέγματα του φράχτη.

Να ζητήσουμε την απάντηση στις τριτοκοσμικές παρίες, που φροντίζουν για την δυτική ευημερία.

Στις φαβέλες στο Ρίο ντε Τζανέιρο, στις φτωχογειτονιές στην Νάπολη, στις παραγκούπολεις ανά τον κόσμο.

Να μας πουν οι απεργοί Ισπανοί ανθρακωρύχοι και οι απεργοί στα ορυχεία στην Ιταλία.

Να μας πουν τι είναι αυτό που τους τρομοκρατεί; Από πού δέχονται την βία και τον τρόμο πάνω στην ζωή τους; Εδώ πέρα, αυτήν την στιγμή, στην αυτοκρατορία που έχει στρέψει τις κάννες προς το εσωτερικό της. Εδώ πέρα που βρισκόμαστε σε έναν ανοιχτό, ακήρυχτο πόλεμο.

Να μας πουν οι άστεγοι στην μητρόπολη της Αθήνας, οι συνάνθρωποί μας που βουτάνε στους κάδους απορριμμάτων για την τροφή τους.

Να μας πει ο κόσμος που στήνεται στα γραφεία του ΟΑΕΔ ή ο κόσμος που στήνεται σε ουρές συσσιτίων.

Να μας πουν οι χρεωμένες οικογένειες - τα χρεωμένα νοικοκυριά - αυτοί οι σύγχρονοι είλωτες που ξεπληρώνουν το δικαίωμα στην επιβίωση και το δικαίωμα στην στέγη, ξεπληρώνοντας με την ίδια τους την ζωή σε επιτόκια και δόσεις.

Να μας το πουν και οι μισθωτοί στην εργασιακή αρένα που μπροστά στην αυξανόμενη απειλή της ανεργίας, παλεύουν μέσα στην επιβαλλόμενη συνθήκη της ελαστικής εργασίας ή της ημιαπασχόλησης, με απλήρωτες υπερωρίες άλλοτε και εργατώρες άλλοτε και μήνες ολόκληρους απλήρωτοι. Πολλοί είναι που εργάζονται αυτήν την στιγμή και δεν πληρώνονται καν, επειδή βρισκόμαστε σε συνθήκη έκτακτης ανάγκης. Να μας το πουν όλοι αυτοί οι ανασφάλιστοι και επισφαλείς που ανέχονται καθημερινά τις ορέξεις των μικρών και μεγάλων αφεντικών. Αυτοί που μην έχοντας επιλογή θα πάνε σκλάβοι στις ειδικές οικονομικές ζώνες.

Αυτοί που τους κόβονται οι μισθοί ενώ κάλυπταν τα προς το ζην, αυτοί που προλεταριοποιούνται, που πρέπει να πληρώνουν τα χαράτσια και την επαναλαμβανόμενη φορολογική επέλαση του κεφαλαίου. Αυτοί που τους κόβουν το ρεύμα.

Να μας πουν αυτοί που το δικαστικό σύστημα ορίζει την ζωή τους, μέσα σε τέσσερις τοίχους. Από το Γκουαντανάμο, το Αμπού Γκράϊμπ, από τα πανοπτικά ιδρύματα υψίστης ασφαλείας, μέχρι εδώ οι υποσιτιζόμενοι τρόφιμοι των ελληνικών φυλακών και αυτοί που είναι στις υπόγειες πτέρυγες και στα κελιά απομόνωσης.

Να μας πουν οι εξεγερμένοι, αυτοί που κατεβαίνουν στον δρόμο για να διαδηλώσουν, για να ακουστούν, και μάχονται με την υπεροπλία της ελληνικής αστυνομίας, που πνίγονται από τα χημικά και ποδοπατούνται, που δέχονται λαστιχένιες σφαίρες και τα μαινόμενα γκλομπ από τα ΜΑΤ. Από αυτά τα 20χρονα, τα ποτισμένα από τις κρεατίνες, μαντρόσκυλα της δημοκρατίας. Να μας πουν και αυτοί που σέρνονται με ανοιγμένα κεφάλια στα νοσοκομεία ή που πολλές φορές δεν πηγαίνουν, γιατί караδοκεί το ασφαλιταριό για να τους μαζέψει.

Να μας το πουν οι πολυεθνικοί προλετάριοι - οι μετανάστες, αυτοί που τους κάνουμε πολέμους και φεύγουν από την χώρα τους, (και που την στιγμή αυτήν μάλιστα, μας φορολογούν για να συντηρούμε τα ελληνικά στρατεύματα εκεί,...που λένε σε σχέση με τα χρήματα το λέω). Να το πουν οι μετανάστες λοιπόν που πνίγονται στο Αιγαίο, που πέφτουν πάνω στις νάρκες του Έβρου, που ξυλοκοπούνται και σφάζονται συνεχόμενα από τα μαχαιρώματα των φασιστών, σε αγαστή συνεργασία με την ελληνική αστυνομία και δημόσια και εν κρυπτώ. Αυτά τα μιάσματα όπως τους αποκαλούν εν πάση περιπτώσει, που γεννήθηκαν εγκληματίες και τώρα χαίρουν της φροντίδας του «Ξένιου Ζεύς» στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Να μας πουν κι όλοι αυτοί οι νεολαίοι που τώρα τους καλούν να πάνε να εργαστούν για 300 Ευρώ. Που πρέπει να σκύψουν το κεφάλι όταν περνάνε μπροστά από τις διμοιρίες των ΜΑΤ, μήπως και προκαλέσουν, που στήνονται στον τοίχο και λαιδορούνται από τις μηχανοκίνητες συμμαορίες των ΔΙΑΣ.

Αυτοί κι άλλοι πολλοί είναι οι μόνοι αρμόδιοι να μας πουν τι είναι τρομοκρατία. Αυτοί είναι που πρέπει να μην διοχετεύσουν την βία ενδοταξικά αλλά προς τις αιτίες των δεινών τους. Αυτοί είναι που θα εκφράσουν την λαϊκή ετυμηγορία στις εξεγέρσεις που έρχονται. Αλλά και αυτοί που θα πρέπει να υπερβούν το θυμικό και που θα πρέπει να οργανώσουν και να συγκροτήσουν το επαναστατικό μέτωπο που θα θάψει το κεφάλαιο, το κράτος και τους φασίστες του.

Ερχόμαστε λοιπόν τώρα εδώ να μας πείτε ότι καταδικάζονται για τρομοκρατία τα μέλη που ανέλαβαν την πολιτική ευθύνη για την Ε.Ο. του Ε.Α., οι σύντροφοι μας ο Κώστας, ο Νίκος και η Πόλα.

Άραγε θα μπορούσε κανείς μας πείσει βλέποντας τη δράση της οργάνωσης και διαβάζοντας το περιεχόμενο των προκηρύξεων, ότι παρήγαγαν στοιχεία όπως ο παρορμητισμός, η ιδιοτέλεια, όπως ο φετιχισμός των όπλων, όπως η προτροπή στην άκριτη χρήση των μέσων. Θα μπορούσε να μας πείσει κανείς για τον αν έβαλαν εναντίον του κοινωνικού συνόλου ή κοινωνικής ωφέλειας. Βασικά δεν θα το παραδεχθείτε αλλά γνωρίζετε πολύ καλά ότι η Ε.Ο του Ε.Α. υπήρξε μια αμιγώς πολιτική οργάνωση που χτύπησε τα πιο επαισχυντα σύμβολα της εξουσίας, που η δράση της χαρακτηρίζεται από την επίθεση στην καρδιά του κράτους, στην καρδιά του κτήνους.

Ποιο είναι το πολιτικό έννομο αγαθό το οποίο προσέβαλαν ώστε να τους προσάψετε τον προσδιορισμό του εγκλήματος, να εφαρμόσετε το άρθρο 187 και τα άλλα συναφή επιτηδευμένα, αόριστα άρθρα, εγκληματοποιώντας την πολιτική δράση και διαστρεβλώνοντας το (πολιτικό) περιεχόμενο της οργάνωσης ;

Μήπως ήταν η Αμερικάνικη πρεσβεία; με τους συνεχείς πολέμους στην καπιταλιστική περιφέρεια και που τους είχε επικηρύξει κιόλας. Μήπως το χρηματιστήριο, το Υπ. Οικονομικών και το Υπ. Εργασίας; που ευθύνονται άμεσα για την φτωχοποίηση και την εξαθλίωση του λαού, ή μήπως οι τράπεζες ; - οι ναοί του κεφαλαίου.

Στο εν Ελλάδι προτεκτοράτο η ετυμηγορία για αυτή τη δίκη θα είναι προς όφελος του ντόπιου και πολυεθνικού κεφαλαίου. Κι αν γενικότερα η αντιστασιακή δράση βαπτιστεί ως έγκλημα, τότε είναι το ομορφότερο έγκλημα της ανθρώπινης ιστορίας ενάντια στους δυνάστες της.

Ο Επαναστατικός Αγώνας είναι κοινωνικά αναγνωρισμένος ως Επαναστατική Οργάνωση έτσι είναι και έτσι θα παραμείνει στην ιστορία. Αυτό που δικάζεται σήμερα είναι η ίδια η Ιστορία. Μόνο που παραβλέπεται ότι ο νόμος της κοινωνίας είναι πιο πάνω από το νόμο του κράτους.

Ο Επαναστατικός Αγώνας διαθέτει εξόφθαλμα πολιτικά χαρακτηριστικά, αιτίες και κίνητρα. Η δράση του υπήρξε συνυφασμένη με τα πολιτικά τεκταινόμενα της εποχής. Ο Επαναστατικός Αγώνας είναι κομμάτι από την ψυχή μας, κομμάτι από τον σώμα μας. Είναι αναπόσπαστο κομμάτι του αναρχικού μας κινήματος.

Σε αυτό το κίνημα, από τις ιστορικές του καταβολές μέχρι και σήμερα δεν υπάρχει τέτοιο παράδειγμα, ούτε φαινόμενο και εν πάση περιπτώσει αντιτίθεται αξιακά, είναι διαχρονική η άρνηση σε κάθε έννοια όπως η ιεραρχία, όπως η ηγεσία, όπως η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, σε κάθε μορφή εξουσίας. Δεν θα μπορούσε λοιπόν σε καμία συλλογικότητα αναρχική να υπάρξουν φαινόμενα τα οποία αποστρέφεται, τα οποία πολεμάει είναι φύσει αδύνατο να αναπαράγουμε στις σχέσεις μας ότι πολεμάμε και ότι αποστρεφόμαστε.

Επίσης όσον αφορά την οργάνωση για το ευρύτερο ριζοσπαστικό κίνημα, θεωρώ ότι αποτελεί άξιο συνεχιστή του απελευθερωτικού αντάρτικου πόλης. Ενέπνευσε με τον λόγο του και τις πράξεις του. Συνέβαλε στην όξυνση του ταξικού πολέμου, έκρουσε τον κώδωνα του κινδύνου ενώπιον της παρούσας πλέον δικτατορίας των αγορών, του ολοκληρωτισμού του νεοφιλελευθερισμού. Με τις καίριες επιθέσεις της ενσάρκωσε το ποίημα του γκρεμιστή : «όπου θέλει το γκρέμισμα, νου και καρδιά και χέρι». Η δράση τους αποτελεί ήδη παρακαταθήκη και ποίηση της ζωής ενάντια στην τυραννία.

Τελειώνοντας θέλω να σας πω ότι το σύστημα είναι κοινωνικά απονομιμοποιημένο, έχει εκτραχυνθεί. Η καταδίκη της οργάνωσης αντίστροφα με τις επιδιώξεις του συστήματος για παραδειγματισμό, θα συμβάλλει στο κάλεσμα της εποχής, στο κάλεσμα στις επάλξεις για χιλιάδες

καταπιεσμένους, να περάσουν στην προλεταριακή αντεπίθεση, να υλοποιήσουν το κοινωνικά νόμιμο δικαίωμα της ανυπακοής. Θα συμβάλλει στο προσκλητήριο για την επίθεση με κάθε δυνατό μέσο στο καθεστώς, για την καθολική ανατροπή του συστήματος.

Πρόεδρος: Υπάρχουν κάποιες ερωτήσεις;

Εισαγγελέας.: Δεν έχω ερώτηση κε Πρόεδρε, θέλω όμως να κάνω μια επισήμανση επειδή εδώ δεν διεξάγεται ένα επιστημονικό συνέδριο, διεξάγεται μια ποινική δίκη...

B.B: Η δικη είναι Πολιτική!

Εισαγγελέας.: Με πολιτικό έστω νόημα. Θα παρακαλούσα οι μάρτυρες να είναι περισσότερο συνοπτικοί σε ζητήματα τουλάχιστον εντελώς θεωρητικά, γιατί έτσι δεν θα τελειώσουμε, δεν έχω αντίρρηση να τα ακούσω αυτά τα πράγματα αλλά (...)

Πρόεδρος: Το ελπίζω και εγώ και πιστεύω να βρεθεί το αναγκαίο μέτρο, άλλη ερώτηση υπάρχει;

Συνήγορος (Μαρίνα Δαλιάνη): Τι μέτρο, κε Πρόεδρε;

Κ. Γουρνάς: Κε πρόεδρε μισό λεπτό, ακριβώς ποιο είναι το πρόβλημα τώρα στην συγκεκριμένη επισήμανση, δεν καταλαβαίνω, δεν μπορούν να πουν...

Πρόεδρος: Το πρόβλημα είναι κε κατηγορούμενε ότι εδώ, εμείς ακολουθούμε (...) της διαδικασίας, (...) είναι με συγκεκριμένα και πραγματικά περιστατικά όπως κατά επανάληψη, όπως ορθώς το επισημάνετε και οι μάρτυρες που περάσαν σήμερα από εδώ, κατά κύριο λόγο αναφέρονται στην Γερμανία, στην Ουρουγουάη, στο '40.. αυτό επισημάνθηκε.

Κ. Γουρνάς: Κοιτάξτε κε Πρόεδρε για την κατάθεση, ας πούμε την προηγούμενη θα πω, μπορεί να μην σας ενδιαφέρει πως..

Πρόεδρος: Όχι μας ενδιαφέρει...

Κ. Γουρνάς: Μισό λεπτό να τελειώσω, μπορεί να μην σας ενδιαφέρει πως φτιάχτηκε ας πούμε η R.A.F. , ποιο ήταν το ιστορικό πλαίσιο στο οποίο γεννήθηκε η R.A.F. στην Γερμανία γιατί σε αυτό συνεισέφερε η προηγούμενη κατάθεση...

Πρόεδρος: Δεν μας ενδιαφέρει να το ακούσουμε σε (υπεράσπιση) των τριών σας.

Κ. Γουρνάς: Εντάξει αλλά αυτό έχει σχέση με το πώς φτιάχτηκε ο Επαναστατικός Αγώνας. Μην λέτε ότι είναι θεωρητικά αυτά τα πράγματα, μπορεί να μην θέλετε να τα ακούσετε.

Εισαγγελέας: Έτσι θα πάμε στα 3 χρόνια κε κατηγορούμενε.

Κ. Γουρνάς: Τι εννοείτε, τι θα πάμε στα 3 χρόνια; Όχι βέβαια, κε Πρόεδρε, κε Εισαγγελέα δεν θα διαρκέσει (το δικαστήριο) 3 χρόνια από μια κατάθεση τέτοια, δεν θα διαρκέσει.

Συνήγορος (Δάφνη Βαγιανού): Είπαμε επανειλημμένα ότι οι 3 κατηγορούμενοι ήταν άνθρωποι που έζησαν, που πάλεψαν και εκπροσώπησαν ιστορικές σχέσεις,

Εισαγγελέας: Δεν είπα να μην τα ακούνε οι πάντες..

Συνήγορος (Δ. Βαγιανού) : ...με αυτήν την έννοια όλες οι εμπειρίες δείχνουν πως δημιουργούνται

τα κίνητρα για μια πολιτική δραστηριότητα, και νομίζω είναι σημαντικό.

Πρόεδρος: Καλώς έγινε αντιληπτό, για τον χαρακτήρα της υπόθεσης.
Ο συνήγορος υπεράσπισης;

Συνήγορος (Φυτράκης): Θέλω να κάνω μια παρατήρηση σε αυτά που λέτε. Διάβασα σε μια πολύ διακεκριμένη εφημερίδα της χώρας μας ότι το έχουμε παρακάνει εδώ πέρα, λέει, δίκη της Νυρεμβέργης, (...) δεν τελειώνουνε; Και τους έχουν αφήσει και όλους έξω, αυτά μας γράφουν. Βεβαίως και θα την κάνουμε την δίκη, ως την ώρα έχω να παρατηρήσω ότι καλά την κάνουμε.

Πρ.: Κάποιος παρατήρησε ότι δεν την κάνουμε καλά. Ε, τι δικαίωμά του δεν είναι;

Συνήγορος (Φυτράκης): Να μην αρχίσουμε τώρα, από δω και μπρος να κάνουμε την επιτάχυνση και τα λοιπά και τα λοιπά, αφήστε τους να τα πουν οι μάρτυρες που φέρνει η τριάδα, τα πολιτικά τους ζητήματα, ότι θέλουνε να τα πούνε, την ανάλυση του κοινωνικού γίνεσθαι που μέσα σε αυτό θα κάνετε την ρύθμισή σας, και θα έρθουν και άλλοι μάρτυρες που θα πούνε τα άλλα δικά τους, πιο συντηρητικά, πιο προσεκτικά και τα λοιπά. Αφήστε να προχωρήσουμε τώρα, μην αρχίσουμε σε αυτό το κλίμα τώρα που θέλει να επιβάλλει ένα κομμάτι των από έξω μηχανισμών. Να προχωρήσουμε έτσι.

Πρ.: Εντάξει, έτσι θα προχωρήσουμε, σας ευχαριστούμε που μας λέτε ότι καλώς διεξάγουμε την δίκη, έχουν δικαίωμα όμως και άλλοι να πούνε την αντίθετη γνώμη.

Συνήγορος (Φυτράκης): Ως την ώρα καλά πήγε...

Πρ.: Και οι αρνητικές κριτικές και αυτές θα πρέπει να ληφθούν υπόψιν.

Συνήγορος (Φυτράκης): Είπαμε εμείς γιατί ήρθαν διακόσιοι (200) μάρτυρες κατηγορίας; Διακόσιοι (200) μάρτυρες κατηγορίας ήταν!

Πρ.: Λοιπόν, άλλες ερωτήσεις;

Συνήγορος (Μαρίνα Δαλιάνη): Κε Πρόεδρε ερώτηση δεν υπάρχει, μια παράκληση να κάνω για μια μεγάλη διακοπή για να βγάλω τη σειρά των δεδομένων και θα επισημάνω και εγώ...

Πρ.: Εσείς τουλάχιστον δεν μας έχετε ταλαιπωρήσει με πολλά αιτήματα, θα σας το κάνουμε δεκτό αυτό.

Συνήγορος (Μ. Δαλιάνη): Ευχαριστώ... Ως αναφορά στην επισήμανση του κου Εισαγγελέα, πράγματι το δικαστήριο δεν είναι αίθουσα συνεδρίου, στον βαθμό όμως και του ίδιου του ποινικού μας δικαίου συνυπολογίζει και κίνητρα και αιτίες στις πράξεις που αξιολογεί, προκειμένου να αποδώσει δικαιοσύνη και αυτά είναι τα αποδεικτέα συνθήματα και για αυτό διερευνώνται και από την δική μας πλευρά.